Donderdag
Zxxxxxxg October 27 1949
Pag. 3. ~~Beurs & Nieuwberichten~~

Het Monument voor Boy Ecury

Het zal Zondag, 6 Nov, 5 jaar geleden zijn, dat Segundo Jorge Adelberto Ecury aan de voet der duinenrij op de Waalsdorpervlakte door de Duitsers werd gefusilleerd. Een Standgericht had "Boy" de vorige dag ter dood veroordeeld.

Zijn laatste woorden waren: "Leve de Koningin."

Toen hij in het Oranjehotel te Scheveningen door de SD werd "verhoord," had deze getracht hem tot spreken te bewegen. Wij weten wat dat zeggen wil. Doch Boy's lippen bleven gesloten. Geen enkele aanwijzing kwam uit zijn mond, die één van zijn verzetskameraden in handen van de SD had kunnen brengen.

De SD, geslepen in alle middelen om verzetsmensen te dwingen tot het uitleveren van hun kameraden, had op Boy geen vat. Men deed een laatste poging, die in gemeenheid alle andere overtrof. Men probeerde de jonge verzetsstrijder tot verraad te brengen door een beroep te doen op gevoelens, die ieder mens heilig zijn en die in het diepst van de menselijke ziel verankerd liggen. De SD vroeg Boy, of hij na de oorlog niet naar zijn ouderlijk huis op Aruba wilde terugkeren.

Het is moeilijk zich in te denken wat er op dat ogenblik in het hart van Boy moet zijn omgegaan. De liefderijke omgeving waarin hij is groot gebracht, de beminde gezichten van zijn ouders, broeders en zusters moeten in dat ene ogenblik scherp in zijn verbeelding verrezen zijn, het zonnige Aruba met zijn mooie baaien, waar hij zijn kinderjaren sleet, zal hem wellicht nooit helderder in de herinnering zijn gebracht.

Na dit ogenblik, dat als een eeuwigheid moet geschenen hebben, heeft Boy gesproken. Maar zijn woorden waren niet die, welke de SD uit hem wilde wringen. Waardig zeide hij: "In het huis van mijn ouders is geen plaats voor een verrader."

Boy had de uiterste verzoeking en wreedste pijniging van zijn hart weerstaan. Dat hij zich nooit anders voorgenomen had bewijst de brief aan zijn ouders, die hij in September 1944 bij zijn zuster had achtergelaten. Hij had een voorgevoel gehad van het lot, dat hem zou kunnen treffen.

Het was gekomen en toen het kwam heeft hij de moed der heel groten getoond. In het aangezicht van de dood is hij zijn voornemen getrouw gebleven. Daarom is Segundo Ecury een oorlogsheld.

De stoffelijke resten van hem, die niet geaarzeld heeft, het hoogste offer te brengen voor de zaak, aan welke hij al zijn krachten had gewijd, zijn naar zijn geboortegrond overgebracht. Tijdens een ontroerende plechtigheid werd zijn stoffelijk overschot op 28 April 1947 onder grote belangstelling van alle bevolkingsgroepen in de Nederlandse Antillen, in zijn geboortegrond ter aarde besteld.

Na vijf jaren is het misschien mogelijk er zich op te bezinnen, dat het goed is geweest zoals het is geweest, omdat Boy voortleeft in de harten van allen, zowel van zijn naaste familieleden, zijn vrienden als ook van hen, die met hem hebben samengewerkt in de donkere dagen van bezetting en ondergrondse strijd, in het hart van het Arubaanse volk, in het hart van geheel de Nederlandse Antillen, als een lichtend voorbeeld van onwankelbare plichtsbetrachting in de zwaarste ogenblikken, die een jong mensenleven kon doorleven.

Ook in het hart van Koningin Wilhelmina, wier naam het laatst van zijn lippen klonk, toen hij voor de grote, onbekende eeuwigheid stond, is Boy blijven voortleven als één van Haar grootste zonen. In een condoleantiebrief aan zijn ouders heeft Zij uiting gegeven aan Haar trots op deze zoon van de Nederlandse Antillen in de volgende bewoordingen:

"Uw zoon Segundo heeft niet geaarzeld om als trouwe Vaderlander uit West-Indië zijn beste krachten te wijden in de strijd tegen de overweldiger. Hem moet ongetwijfeld de mogelijke consequentie van zijn ondergronds werk voor ogen gestaan hebben. Niettegenstaande deze wetenschap, week hij niet uit en zag met een gerust geweten de mogelijkheid van het brengen van het hoge offer van zijn leven tegemoet. Hij was een groot zoon van hen, die onder onze Nederlandse driekleur leefden en streden. Met trots zal Ik zijn daden blijven gedenken."

Het stoffelijk overschot van Boy Ecury, toen het in April 1947 door Hr. Ms. Van Speijck naar Aruba werd gebracht.

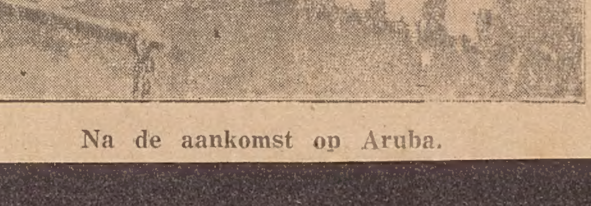
Op 5 November zal voor Boy Ecury in Oranjestad een gedenkteken opgericht worden. In de harten van ons allen leeft Boy voort, maar het is goed ook een uiterlijk teken van onze eerbied voor en hulde aan zijn grote opofferingsgezindheid neer te zetten. De tijd verglijdt snel en de plaatsen der ouderen zullen door jongeren ingenomen worden. Ook zij dienen zijn nagedachtenis steeds in de herinnering te bewaren en de oprichting van een monument waarop de gedachten zich kunnen bepalen, is daarom niet alleen een daad van piëteit tegenover deze grote zoon van Aruba, maar ook een uiting van de nationale trots van het Arubaanse volk en van zijn eenheid, daar waar het de werkelijke grondslagen van zijn leven, streven en idealen betreft.

In deze tijd, waarin de verbroedering en eenheid, die ons tijdens de bittere strijd van de oorlogsjaren zo helder voor ogen stonden en zo diep in onze harten gegrift schenen, vaak in een teleurstellende versplitsing en verscheurdheid dreigen ten onder te gaan, moge dit monument ons ook een blijvend symbool zijn van de verbondenheid, die in weerwil van alle meningsverschillen, toch in diepste wezen niet verloren kan gaan.

Indien deze gedachte levendig zal blijven, dan is het offer van zijn jonge leven dat hij voor ons allen bracht, niet vergeefs geweest.

HERVATTING E.C.A. HULP AAN INDONESIE

Naar aanleiding van de berichten, dat de ECA binnenkort deskundigen naar Indonesië zou zenden in verband met de ECA-hulp aan de nieuwe R.I.S. na de overdracht van de souvereiniteit heeft een ambtenaar van de ECA heden aan de correspondent van Aneta meegedeeld, dat ECA-beambten reeds enige tijd met het Am. ministerie van Buitenlandse Zaken de mogelijkheid hebben besproken van hervatting van de ECA-hulp aan Indonesië. Hij zeide voorts, dat hervatting van deze hulp aan Indonesië zou moeten aansluiten op het succesrijk besluit van de R.T.C.

Na de aankomst op Aruba.